

ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΑ ΕΝ ΤΩ ΝΕΩ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΟΝΙ ΤΌΜ. 16 (1922) Σ. 39-53

ΕΚΛΟΘΕΝΤΑ ΙΑΜΒΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Εἰς ὅσα ἔγραψα ἐν Νέῳ Ἑλληνομνήμονι 18 (1924) σ. 292 κἄ.
προστίθημι καὶ τάδε:

Ἐν σελ. 40, 4—10 κεῖται :

ἀντάξιόν σοι δῶρον οὐ γένοιτό σοι
οὐ χρυσόν, ὃν λέγουσι τοῦ Κροίσου μῦθοι.
οὐ χρυσόν, ὃν κέκευθεν Πακτωλοῦ δίνη,
οὐ χρυσόν, ὅστις ἦν ἅπαντα τῷ Μίδα.
οὐ Ταντάλου ταλάντα τοῦ παλαιτάτου,
οὐχ οἱ φόροι ῥέοντες εἰς Αὔσονλους,

10 οὐ πᾶς ὁ κόσμος· φθαρτός ἐστι καὶ ῥέων.

Ἄναμφιβόλως ἐν στίχ. 5—7 ὁ ποιητὴς εἶχε γράψει οὐ χρυσός·
πρβ. στίχ. 9—10 : οἱ φόροι—ὁ κόσμος. Περὶ ἔλξεως οὐδαμῶς
δύναται νὰ γίνῃ λόγος, ἀφοῦ οὐδαμοῦ αὕτη ἐν τοῖς ἰαμβικοῖς τού-
τοις στίχοις ἀπαντᾷ.

Ἡ ἐν στίχ. 7 λ. ἅπαντα δὲν εἶναι πιώσεως αἰτιατικῆς, ὥστε
νὰ κωλύηται ἡ ἐμὴ διόρθωσις, ἀλλὰ ὀνομαστικῆς καὶ γένους οὐ-
δετέρου· περὶ τῆς κοινοτάτης ταύτης συνιάξεως (ὁ χρυσός ἦν
ἅπαντα τῷ Μίδα) παράβαλε προχείρως τάδε, ἅτινα ἀσφαλῶς ἐμ-
μήθη ὁ ἡμέτερος ποιητὴς : Θουκυδ. Η' 95 2 *Εὐβοία γὰρ αὐτοῖς*
πάντα ἦν. Ἡρόδ. Α' 122 *ἦν τέ οἱ—τὰ πάντα ἡ Κυνώ*. Γ' 157
πάντα δὴ ἦν [ἐν] τοῖσι Βαβυλωνίοισι Ζώπυρος. Ζ' 156 *καὶ ἦσαν*
οἱ πάντα αἱ Συρήκουσαι. Δημοσθ. 18, 43 *πάντ' ἐκεῖνος ἦν αὐ-*
τοῖς. 23, 120 *καὶ πάντ' ἦν Ἀλέξανδρος*. Πρβ. καὶ τὴν ὁμοίαν
σύνταξιν τοῦ *omnia ἐν τῇ Λατινικῇ*.

Ἐν σελ. 41, 21—22 κεῖται : ἀρμὰ λέλυνται καὶ σέσηπεν
δοτέα· ἔρρει τὰ νεῦρα κ. λ. π.

Ἐν Νέῳ Ἑλληνομνήμονι 18, σ. 292 παρέλιπον νὰ εἶπω διατί
ὑφέλομεν νὰ γράψωμεν ἀρμοί.

Ἄν ὁ ποιητὴς εἶχε γράψει ἀρμὰ κατὰ μεταπλασμόν—ἀμάρτυ-

ρον ὁμῶς διὰ τὴν λ. ἀφρός—τὸ ὄημα θὰ ἦτο ἐν ἐνικῷ ἀριθμῷ (λέλυται : ἀετική σύνταξις)· πρβ. σέσηπεν δστέα — ἔρρει τὰ νεῦρα.

Ἐν σελ. 42, 7—9 λέγεται :

σάλπιγξ γὰρ ἠχίσσα τοῦ τέλους ἄφνω
παλιμπρούς δείξειε τους τεθνηκότας,
ὄστᾶ πρὸς θστῆ νεῦρα ἄπρος νεῦρα θέσεις.

Γράφει: θέσει (=θήσει). Παρατήρησον, ὅτι προηγουμένως κεῖται εὐκτική (δείξειε).

Ἐν σελ. 43, 3 γρ. σῶσαι γὰρ ἠλθεσ κόσμον, οὐ κρίναι, Δόγος¹.

Ἐν σελ. 43, 11 ἡ τοῦ κώδικος φωτογραφία (ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ Σ. Λάμπρου) παρέχει ῥύψιν οὐχὶ ῥίψιν· οὕτω ἐπικυροῦται θαυμασίως ἡ διόρθωσίς μου ἐν Ν. Ἑλληνομν. ἔ. ἁ., σελ. 292.

Ἐν σελ. 46, 11 φέρεται:

εἰ δ' οὐ λάβης μοι τὴν ἀπαρχὴν καὶ μόνην.

Γράφει: *εἰ δ' αὐ λάβης—μόνην.* Πρβλ. σελ. 50, 9 *εἰ δ' αὐ προσθείης τῶν ἀφώνων γραμμάτων.* Περὶ τοῦ *εἰ—λάβης* ἰδὲ κατωτέρω παρατήρησίν μου ἐξ σ. 49, 9. Ἡ ἐν Ν. Ἑλλ. 1924, σ. 292 διόρθωσίς μου ἐπιθυμῶ νὰ διαγραφῇ.

Ἐν σελ. 47, 5 κεῖται κατὰ τὸν κώδικα: Πάλη κρυμνός καὶ σάρκες†. Ὁ Λάμπρος παρατηρεῖ: «Ἐχομεν ἐνταῦθα αὐτετελὲς ἀνεπίγραφον ἐπίγραμμα. Ἐν τέλει† εἰς δήλωσιν ἐκπτώσεως συλλαβῶν».

Ὡστε πρέπει νὰ ἀπόσχωμεν διορθώσεων (κρημνός ἢ κρυμός). Πιστεύω, ὅτι ὁ ποιητὴς ἔγραψε κρυμνός εἰσαγαγόν τύπον, ὃν εὔρε παρὰ μεταγενεστέροις συγγραφεῦσι. Ὅτι ὁ τύπος, νῦν θεωρεῖται ἀμφ.βόλος, τοῦτο οὐδὲν σημαίνει.

Ἐν σελ. 49, 9 γρ. εἰ—ἀκούσης: πρβ. σ. 46, 11 *εἰ—λάβης*, σ. 50, 20 *εἰ—φωραθῆς* (Χατζῆς: *φωραθῆς* κῶδ.) Ὁ ι ὁ εἰ φέρεται καὶ μεθ' ὑποτακτικῆς ἐν τῷ βυζαντικῷ Ἑλληνισμῷ, εἶναι γνωστόν.

Ἐν σελ. 50, 24—25 λέγεται:

θαρσεῖτε πιστοί, στήτε τῶν ἐναντίων
Πάντες πεσοῦνται· μή τις ὑμῶν διστάσῃ.

1. Διὰ τα πάρεσφρησαντι τυπογραφικὰ σφάλματα ἐπανυλαμβάνω τὴν διόρθωσίν μου ταύτην.

Ἡμεῖς γράφομεν:

θαρσεῖτε, πιστοί, στήτε τῶν ἐναντίων
πάντες πεσοῦνται· μή τις ὑμῶν διστάσῃ.

Ἐν σελ. 53, 6 γρ. καὶ τοῦ μεγίστου.

Ἐν σελ. 53,9 μετὰ τὴν λ. μαγίστου θὲς λόμμα.

Σελ. 55, 7-11. Ἐν Ν. Ἑλίην. 1924, σελ. 294, στίχ. 1 γράφα
ἡ ἄλφια (= ἄλευρο) παλοῖσα γυνὴ κ.λ.π.

Ἐν σελ. 56, 20-22 κεῖται:

εἰ δ' αὖ γε δισσῶς φωραθῆς κακοφρόνως
καταφλυαρῶν ὡς μάτην τῶν πλησίον,
ὄνειδος εἴσεις μακρὰν ἐξ ἀγροικίας.

Ὁ Λάμπρος διώρθωσε φωραθῆς· ἀλλ' ἡμεῖς γράφομεν φω-
ραθῆς· περὶ τοῦ εἰ-φωραθῆς ἰδὲ ἀνωτέρω παρατήρησιν μεν-
εῖς σ. 49,9 εἰ-ἀκούσης.

Ἐν σελ. 57, 15 ὁ κῶδιξ παρέχει:

τριπλοκᾶς δ' ἐμοὶ στέφανον ἢ πληγὴ πλέκει.

Ὁ σίχος εἶναι ὑπέρμετρος· γράφει: τριπλῶς δ' ἐμοὶ στέφανον
ἢ πληγὴ πλέκει. Παλαιογραφικῶς ἢ ἐμὴ διόρθωσις δὲν ἀπέχε-
πολὺ τοῦ παραδεδομένου κειμένου.

23. 4. 25

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Χ. ΧΑΤΖΗΣ